

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/29/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8619200932
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8619200932.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Karola Krochtu a JUDr. Marianny Hirkovej v spore žalobkyne I. K., rod. D., nar. XX.X.XXXX, bytom R. XXXX/XX, XXX XX G., štátna občianka SR, zastúpenej JUDr. Ambrózom Motykom, advokátom Advokátskej kancelárie so sídlom Nám. SNP 7, 091 01 Stropkov proti žalovanej Orange Slovensko, a. s., so sídlom Metodova 8, 821 08 Bratislava, IČO: 35 697 270, zastúpenej Advokátska kancelária Branislava Máčaja, s.r.o., so sídlom Bajkalská 5, 831 04 Bratislava, IČO: 46 759 875, o ochranu osobnosti, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Svidník, č.k. 6C/18/2019-171 zo dňa 21.9.2021, takto

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e rozsudok v napadnutej časti t.j. vo výroku II. a to v časti uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť žalobkyni nemajetkovú ujmu vo výške 110,- Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo výroku IV. o trovách konania.

II. Mení rozsudok vo zvyšku výroku II. tak, že v prevyšujúcej vyhovujúcej časti žalobu zamietla.

III. Žalobkyni priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanej v plnom rozsahu s tým, že o ich výške rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie

I. Zamietol námietku miestnej nepríslušnosti Okresného súdu Svidník uplatnenú žalovanou.

II. Žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu vo výške 3.300,- Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

III. Vo zvyšku žalobu zamietol.

IV. Žalobcovi priznal proti žalovanej náhradu trov konania v plnom rozsahu, o výške ktorých bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

2. Právne odôvodnil svoje rozhodnutie súd prvej inštancie podľa ust. § 13, § 19 písm. d/, § 36 ods. 1, § 41, § 42, § 290 Civilného sporového poriadku (ďalej CSP). Podľa ust. §1, § 3 ods. 3, § 4 ods. 2, 3, § 5 ods. 1, § 6 ods. 2 písm. h/, § 8 ods. 1, 2, 9, 10, § 9 ods. 1, § 17 ods. 1 a §19 ods. 1 Zákona č. 122/2013 Z.z. o ochrane osobných údajov a o zmene a doplnení niektorých údajov, v ktorých bol účinný v čase bezpečnostného incidentu (ďalej ZOOU), podľa čl. 10 ods. 2, 3 Listiny základných práv a slobôd, podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podľa čl. 16 ods. 1 a 2 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, podľa čl. 8 ods. 1 a 2 Charty základných práv Európskej únie, podľa čl. 19

ods. 2 a 3, čl. 22 ods. 1 Ústavy SR, podľa ust. § 11, § 13 ods. 1, 2, 3, § 52 ods. 1, 3 a 4 Občianskeho zákonníka a podľa § 56 ods. 3 Zákona o elektronických komunikáciách č. 351/2011 Z.z. (ďalej ZEK).

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že dňa 9.2.2017 Bc. I. G. našiel v G. za budovou na R. ul. č. XX, v ktorej sídli značková predajňa Orange Slovensko, a. s. v neuzamknutom priestore určenom na skladovanie papierového odpadu medzi papierovým odpadom, čo je zrejmé aj z fotodokumentácie, archívnu krabicu, v ktorej sa nachádzalo množstvo (483) originálnych písomností s osobnými údajmi účastníkov (zákazníkov) spoločnosti Orange Slovensko, a. s., vrátane originálov písomností s osobnými údajmi zákazníkov. V nájdenej archívnej krabici sa nachádzali písomnosti s názvom: „Žiadosť o vydanie novej SIM karty a potvrdenie o jej prevzatí“, „Výmena SIM karty“ a „Žiadosť o znovupripojenie SIM karty. Išlo o originálne dokumenty s vlastnoručným podpisom zákazníkov aj pečiatkou a podpisom obchodného zástupcu spoločnosti Orange Slovensko, a. s., na ktorých sa nachádzali dôležité identifikátory dotknutých osôb ako je meno, priezvisko (akademický titul), adresa bydliska, rodné číslo, číslo občianskeho preukazu, telefónne číslo, číslo SIM karty a vlastnoručný podpis. Na viacerých písomnostiach bola priesvitnou lepiacou páskou prelepená plastová SIM karta. Predmetná archívna krabica s nájdenými písomnosťami bola ako dôkazný materiál odovzdaná I. G. (nálezca a zároveň jedna z dotknutých osôb) advokátovi JUDr. Ambrózovi Motykovi, ktorý bol splnomocnený právnym zastupovaním vo veci neoprávneného zásahu do súkromného života dotknutých osôb v súvislosti so spracovávaním osobných údajov spoločnosťou Orange Slovensko, a. s.. Právny zástupca listom zo dňa 28.2.2017 vyzval v mene viacerých dotknutých osôb (mimo žalobcu) spoločnosť Orange Slovensko, a. s. v súvislosti s tvrdeným protiprávnym zásahom do práv dotknutých osôb na mimosúdne rokovanie, pri ktorom požadoval písomné ospravedlnenie, finančnú satisfakciu a náhradu nákladov právneho zastupovania. Na základe predmetného listu sa spoločnosť Orange Slovensko, a. s. prostredníctvom právneho zástupcu Mgr. Branislava Máčaja, advokáta, listom zo dňa 16.3.2017 ospravedlnila dotknutým osobám za vzniknutú situáciu a ubezpečila ich, že urobí všetko preto, aby sa v budúcnosti takáto situácia neopakovala. Zároveň odmietla zaplatať finančnej satisfakcie s odôvodnením, že „prípadný“ zásah do osobnostných práv dotknutých osôb nedosiahol takú intenzitu a následky s ohľadom na ich súkromný život, aby boli odôvodnené úvahy nad poskytnutím náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Policajt Obvodného oddelenia PZ v G. prijal dňa 20.2.2017 oznámenie V. R., ktorý bol v tom čase vedúcim značkovej predajne spoločnosti Orange Slovensko, a. s. sídliacej na Ul. Hlavnej č. 60, v G., v objekte bývalého hotela U. a zároveň zamestnancom obchodného zástupcu žalovanej, spoločnosti J. s.r.o. vo veci krádeže písomností určených na skartovanie zo skladu za predajňou Orange Slovensko, a. s. na Ul. Hlavnej v G.. V. R. na Obvodnom oddelení Policajného zboru v G. v konaní ČPS: B. - SK- B - XX / XXXX- P v podanom oznámení uviedol, že „dňa 20.2.2017 zistil, že zo skladu, ktorý sa nachádza hneď za predajňou, bol ukradnutý jeden igelitový mech o objeme 60 l, ktorý bol plný tlačív s osobnými údajmi ich klientov a tento bol určený na skartovanie“. Z fotodokumentácie je zrejmé, že sklad na papierový odpad, v ktorom boli originálne písomnosti s osobnými údajmi klientov spoločnosti Orange Slovensko, a. s. nájdené, bol síce uzamykateľný, ale v čase nájdenia písomností I. G. nebol uzamknutý, pretože tento sklad využívalo viacero podnikateľských subjektov sídliačich v predmetnom polyfunkčnom objekte (bývalý hotel U. v G.). Túto skutočnosť mal súd preukázanú aj z oznámenia V. R. v priestupkovom spise OO PZ G., ktorý potvrdil, že sklad využívajú aj iní predajcovia z daného objektu a dosť často sa stáva, že sklad zostane po určitý čas neuzamknutý.

4. Z Rozhodnutia ÚOOÚ SR zo dňa 16.8.2017 Číslo: XXXXX/XXXX-Os-XX vyplýva, že spoločnosť J. s.r.o. ako sprostredkovateľ „porušil ustanovenie § 17 ods. 1 a § 19 ods. 1 zákona tým, že pri likvidácii dokumentov obsahujúcich osobné údaje klientov spoločnosti Orange Slovensko a. s. v rozsahu meno a priezvisko klienta (obchodné meno), adresa, rodné číslo (IČO), telefónne číslo, číslo OP, pridelené číslo, číslo SIM karty, účastnícke číslo, podpis klienta a podpis povereného pracovníka ako aj informácie o predajnom mieste nepostupoval s náležitou starostlivosťou, pričom tieto boli uložené v archívnej krabici s označením Z. H., U. X/XX, na bočnej strane ktorej je rukou napísané „ID XXOGPBOX ORANGE SLOVENSKO, a. s. CHYBNÉ SIM KARTY VÝMENA 2011, 8.11.2011 - 3.11.2012“ (ďalej len „archívna krabica“) a umiestnené v sklade na papierový odpad nachádzajúceho sa za budovou, v ktorej sídli predajňa Orange Slovensko, a. s. na Ul. Hlavná 60 v G.. Úrad neuložil citovaným rozhodnutím spoločnosti J. s.r.o. opatrenie na odstránenie zistených nedostatkov a príčin ich vzniku, keď konštatoval, že sprostredkovateľ v priebehu konania preukázal plnenie povinnosti vyplývajúce mu z ustanovení zákona a následne po bezpečnostnom incidente nanovo prijal bezpečnostné opatrenia a tým uloženie opatrení na odstránenie zistených nedostatkov a príčin ich vzniku už nebolo v danom prípade dôvodné a účelné. Následne Úrad rozhodnutím zo dňa 22.12.2017 číslo: XXXXX/XXXX-Os-X uložil

sprostredkovateľovi - obchodnému zástupcovi žalovanej, spoločnosti J. s.r.o. za porušenie povinnosti v súvislosti s bezpečnosťou spracúvania osobných údajov a v súvislosti s likvidáciou dokumentov pokutu vo výške 5 000 eur. Toto rozhodnutie bolo na základe rozkladu spoločnosti J., s.r.o. potvrdené rozhodnutím predsedníčky ÚOOÚ SR zo dňa 9.3.2018 číslo: XXXXX/XXXX-Op-X. Administratívne konanie (konanie o ochrane osobných údajov) na základe podnetu spoločnosti Orange Slovensko, a. s. proti advokátovi JUDr. Ambrózovi Motykovi bolo rozhodnutím ÚOOÚ SR zo dňa 8.9.2017 číslo: XXXXX/XXXX-Os-XX zastavené. Rovnako bolo zastavené aj administratívne konanie voči žalovanej a to rozhodnutím ÚOOÚ SR zo dňa 23.8.2018 pod číslom: XXXXX/XXXX-Os-XX, v ktorom bol navrhovateľom Maroš G..

5. Súd prvej inštancie z fotokópie písomnosti predloženej žalobcom nachádzajúcej sa v spise na č. 15 zistil, že v nájdenej archívnej krabici Z. H., U. X/XX, na bočnej strane ktorej bolo rukou napísané „ID XXOGPBOX ORANGE SLOVENSKO, a.s. CHYBNÉ SIM KARTY VÝMENA 2011, 8.11.2011 - 3.11.2012“ sa nachádzala aj písomnosť žalobcu s názvom: „Žiadosť o vydanie novej SIM karty a potvrdenie o jej prevzatí“ zo dňa 8.2.2012. Na tomto originálnom dokumente s vlastnoručným podpisom žalobcu a pečiatkou a podpisom obchodného zástupcu spoločnosti Orange Slovensko, a. s. sa nachádzali dôležité identifikátory žalobcu ako je meno, priezvisko, adresa bydliska, rodné číslo, číslo občianskeho preukazu, telefónne číslo, číslo SIM karty a vlastnoručný podpis. Predmetná archívna krabica s nájdenými písomnosťami bola I. G. ako dôkazný materiál odovzdaná advokátovi JUDr. Ambrózovi Motykovi, u ktorého sa aj v súčasnosti nachádza. V archívnej krabici sa podľa odôvodnenia rozhodnutia predsedníčky ÚOOÚ SR z 9.3.2018 číslo: XXXXX/XXXX-Op-X nachádzalo celkovo 483 listín (strana 4 rozhodnutia).

6. Z vyjadrenia žalovanej k otázkam žalobcu zo dňa 14.1.2020 (z konania OS Svidník sp. zn. 6C/39/2018) súd prvej inštancie zistil, že lehota uloženia písomných dokumentov, na ktorých sa nachádzali osobné údaje žalobcov, je podľa Registratúrneho plánu žalovanej 10 rokov odo dňa zániku platnosti zmluvy o pripojení. Predmetné písomné dokumenty sa nearchivujú na predajnom mieste, kde boli vytvorené. Predmetné dokumenty sa prikladajú k zmluve o pripojení, resp. zmluve o poskytovaní verejných služieb. Po vyhotovení týchto dokumentov na predajnom mieste sa tieto dokumenty v najbližšom termíne zvozu dokumentácie (raz za 14 kalendárnych dní) od vzniku dokumentu zasielajú na účely archivácie do centrálného archívu žalovanej v W., kde sa priložia k zmluve o pripojení, resp. k zmluve o poskytovaní verejných služieb, ku ktorej boli vyhotovené, to jest archivujú sa spolu s touto zmluvou. Každý zákaznícky dokument, ktorý je vytvorený na predajnom mieste, je zaevidovaný v aplikácii Archivnet, kde je uvedený aj jeho status, to jest je možné určiť v každom okamihu, či sa dokument na predajni stále nachádza alebo bol vyexpedovaný do centrálného archívu žalovanej v W..

7. Žalobca pri výsluchu na pojednávaní uviedol, že trvá na podanej žalobe. Mohlo sa hocičo stať, jemu sa to chvalabohu nestalo, ale boli tam všetky jeho údaje a mohol si niekto na jeho meno vziať pôžičku, čo by potom robil. Musel by ju splácať celý život alebo aj iné veci sa mohli stať. Keď sa dozvedel, že nepovolaná osoba našla jeho osobné údaje, nemal z toho dobrý pocit. Konkrétne ujma sa mu zatiaľ nestala. Žije od výplaty k výplate, nemá nazvyš a keby sa náhodou niečo stalo, že by mal niečo splácať, tak si to nevie ani predstaviť. Sám doteraz nemá nijaké pôžičky.

8. Pred tým než začal súd prvej inštancie vo veci konať skúmal svoju miestnu príslušnosť, a to z dôvodu, že žalovaná vo vyjadrení k žalobe zo dňa 13.6.2019, teda pri svojom prvom procesnom úkone, uplatnila námietku miestnej nepríslušnosti Okresného súdu vo Svidníku. Žalobca založil miestnu príslušnosť Okresného súdu Svidník ako osobitnú miestnu príslušnosť podľa § 19 písm. d) CSP tvrdiac, že právny vzťah medzi žalobcom a žalovanou vznikol na základe Zmluvy o pripojení ako základného aktu, ktorá je zmluvou spotrebiteľskou a oprávnenie žalovanej spracúvať osobné údaje žalobcov má svoj základ práve v Zmluve o pripojení, ktorú žalobca v postavení spotrebiteľa so žalovanou uzatvoril. V spore teda podľa žalobcu ide o spotrebiteľský spor, pretože tento spor súvisí so spotrebiteľskou zmluvou (zmluvou o pripojení). Žalovaná v námietke miestnej nepríslušnosti Okresného súdu Svidník tvrdí, že v konkrétnej veci ide o žalobu na ochranu osobnosti, preto miestne príslušným súdom na konanie v prvej inštancii je Okresný súd Bratislava II. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s argumentáciou žalovanej, že uplatňované právo žalobcu nijako nesúvisí so spotrebiteľskou zmluvou (zmluvy o pripojení) uzatvorenou medzi žalobcom a žalovanou a skutočnosť, že strany uzatvorili spotrebiteľskú zmluvu, je v tomto prípade podružná, pretože právny základ nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy vyplýva z iného právneho vzťahu, resp. má iný právny základ ako spotrebiteľská zmluva (zmluva o

pripojení). Konštatoval, že právo na ochranu osobnosti za zásah do súkromného života žalobcu pre porušenie ochrany jeho osobných údajov bezprostredne súvisí so základným spotrebiteľským vzťahom medzi stranami založeným Zmluvou o pripojení, pretože k porušeniu ochrany osobných údajov došlo v súvislosti so službami telekomunikačného operátora, ktoré žalovaná poskytovala žalobcovi na základe Zmluvy o pripojení a v jej rámci. Vychádzajúc z uvedeného preto súd prvej inštancie považoval predmetný spor za spor spotrebiteľský. Vzhľadom ku skutočnosti, že žalobca má adresu trvalého pobytu v obvode Okresného súdu Svidník, žalovanou uplatnenú námietku miestnej nepríslušnosti považoval súd za nedôvodnú, na námietku neprihliadal a spor prejednal a rozhodol.

9. Potom, čo sa súd prvej inštancie vysporiadal s otázkou miestnej príslušnosti, zaoberal sa otázkou vecnej legitímácie strán. Konštatoval, že skutok, ktorým došlo pri spracúvaní osobných údajov žalobcu v rámci jeho právneho vzťahu so žalovanou k zavinenému porušeniu jeho ochrany zo strany žalovanou povereného sprostredkovateľa ako obchodného zástupcu žalovanej je bezpečnostným incidentom, za ktorý v rovine administratívneho práva (voči štátu reprezentovaného Úradom) zodpovedá poverený sprostredkovateľ ako priamy pôvodca zásahu do práv žalobcu. V administratívnom konaní bolo právoplatne rozhodnuté, že sprostredkovateľ (J. s.r.o.) porušil § 17 ods. 1 a § 19 ods. 1 ZOOÚ, čím sa dopustil administratívneho deliktu podľa § 68 ods. 5 písm. d) a § 68 ods. 5 písm. e) ZOOÚ, za čo mu bola uložená pokuta vo výške 5000 Eur. Ten istý bezpečnostný incident je v rovine súkromného práva skutkovým základom protiprávneho konania, za ktoré nesie voči žalobcovi občianskoprávnu zodpovednosť žalovaná, pretože ako už bolo súdom konštatované, k zásahu do práva na súkromný život (na súkromie) žalobcu došlo pri spracúvaní osobných údajov žalobcu v súvislosti s poskytovaním telekomunikačných služieb žalovanou žalobcovi na základe Zmluvy o pripojení. Pre posúdenie občianskoprávnej zodpovednosti je pritom bez právneho významu, že osobné údaje žalobcu spracúvala v rozpore so zákonom osoba poverená žalovanou, pretože právny základ pre ich spracúvanie (§ 56 ods. 3 ZEK) svedčil žalovanej a osobné údaje poverená osoba (sprostredkovateľ) spracúvala v mene a v záujme žalovanej v súvislosti s plnením Zmluvy o pripojení. Preto žalovaná občianskoprávne zodpovedá žalobcovi za zásah do jeho súkromia. Napokon aj zákon o ochrane osobných údajov okrem administratívnej zodpovednosti, ktorú priamo upravuje, odkazuje v ustanovení § 3 ods. 3 na možnosť dotknutej osoby uplatniť prostriedkami súdnej ochrany právo na ochranu osobnosti podľa § 11 až 16 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie na margo občianskoprávnej zodpovednosti žalovanej voči žalobcovi poznamenal, že z listu žalovanej zo dňa 16.3.2017, ktorý bol reakciou na list ďalších dotknutých osôb zastúpených právnym zástupcom zo dňa 28.2.2017, nevyplýva, aby žalovaná namietala svoju zodpovednosť za „uvedený incident“. V liste žalovaná uvádza, že k takejto situácii došlo aj napriek skutočnosti, že spoločnosť Orange Slovensko vynakladá maximálne úsilie na zabezpečenie efektívnej ochrany osobných údajov svojich účastníkov a zároveň prijala opatrenia, aby sa v budúcnosti eliminovala v maximálnej miere možnosť vzniku takejto alebo podobnej situácie. Žalovaná v liste zo dňa 16.3.2017 uviedla: „Pokiaľ ide o Vašu požiadavku na zaplatenie finančnej satisfakcie v sume 5 000 Eur pre každého z klientov, zaujíma k tejto spoločnosť Orange Slovensko negatívne stanovisko. Podľa názoru spoločnosti Orange Slovensko nedosiahol prípadný zásah do osobnostných práv Vašich klientov ako dotknutých osôb takú intenzitu a následky s ohľadom na ich súkromný život, aby boli odôvodnené úvahy nad poskytnutím náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Rovnako tak v tomto momente, ako aj Vy sám uvádzate, nie sú známe ani informácie o tom, že by ktorejkoľvek z Vami zastupovaných osôb vznikla akákoľvek škoda v príčinnej súvislosti s popisovanou udalosťou. Spoločnosť Orange Slovensko sa zároveň touto cestou Vaším klientom ospravedlňuje za vzniknutú situáciu a ubezpečuje ich, že urobí všetko preto, aby sa v budúcnosti takáto situácia neopakovala“. Z uvedeného stanoviska sa súdu prvej inštancie javilo, že žalovaná nepopiera svoju zodpovednosť za bezpečnostný incident vo vzťahu k žalobcovi. Zmena postoja žalovanej nastala v súdnom konaní, kde žalovaná svoju pasívnu legitímáciu namietala od začiatku a okrem už spomínanej argumentácie poukazovala aj na skutočnosť, že v administratívnom konaní proti žalovanej bolo rozhodnutím ÚOOÚ SR zo dňa 23.8.2018 číslo: XXXXX/XXXX-0s-XX konanie o ochrane osobných údajov proti žalovanej ako prevádzkovateľovi zastavené, pretože Úrad nezistil v príčinnej súvislosti medzi vznikom bezpečnostného incidentu a plnením zákonných povinností prevádzkovateľa porušenie zákona. Citované rozhodnutie bolo potvrdené rozhodnutím predsedníčky ÚOOÚ SR zo dňa 22.11.2018 č. k.: XXXXX/XXXX-Op-X. Vzhľadom k uvedeným rozhodnutiam žalovaná navrhovala, aby súd prvej inštancie postupoval podľa § 193 CSP, podľa ktorého je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný iný správny delikt postihuteľný podľa osobitného predpisu. Súd prvej inštancie sa s argumentáciou žalovanej nestotožnil, pretože citované rozhodnutia ÚOOÚ SR a jeho predsedníčky nepatria medzi rozhodnutia, ktorých záväznosť pre súd by mala vyplývať z § 193 CSP. Zároveň súd prvej inštancie vysvetlil, že v

administratívnom konaní zistený bezpečnostný incident tvorí skutkový základ protiprávneho konania, ktoré v rámci objektívnej občianskoprávnej zodpovednosti voči žalobcovi za zásah do jeho súkromia dopadá na žalovanú.

10. Potom, čo mal súd prvej inštancie za preukázanú pasívnu legitimáciu žalovanej zaoberal sa vecou samou. Žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby súd uložil povinnosť žalovanej zaplatiť mu sumu 5 000 Eur ako náhradu nemajetkovej ujmy vo forme finančného zadostučinenia za neoprávnený zásah do svojho súkromného života v súvislosti s porušením práva na ochranu osobných údajov.

Na úspešné uplatnenie práva na ochranu osobnosti sa nevyžaduje vyvolanie následkov, ale stačí, že zásah bol objektívne spôsobilý narušiť alebo ohroziť práva chránené ustanovením § 11 OZ. „Základnou hmotnoprávnou podmienkou vzniku zodpovednosti podľa § 13 OZ je, aby zásah bol objektívne spôsobilý vyvolať nemajetkovú ujmu spočívajúcu buď v porušení, alebo len v ohrození osobnostného práva fyzickej osoby, pokiaľ ide o jej fyzickú a morálnu integritu“ (Rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 22.06.2006, sp. zn. 30 Cdo 2914/2005).

Tvrdenie žalovanej, že „žalobcovi žiadna ujma nevznikla a vzhľadom k povahe osobných údajov ani len vzniknúť nemohla“ je v úplnom rozpore s konštatovaním Predsedníčky Úradu v rozhodnutí zo dňa 9.3.2018 č. k. XXXXX/XXXX-Op-X o rozklade spoločnosti J., s.r.o. proti rozhodnutiu Úradu o uložení pokuty za predmetný bezpečnostný incident, ktorým bolo zasiahnuté do práv žalobcu. Súd sa stotožnil s argumentáciou predsedníčky v jej rozhodnutí, že významný vplyv na celkovú závažnosť protiprávneho konania mali zistený počet odcudzenej dokumentácie (viac než 400 dokumentov), okolnosti, za akých došlo k vzniku bezpečnostného incidentu (umiestnenie archívnej krabice do neuzamknutého skladu na papierový odpad), sprístupnenie osobných údajov dotknutých osôb neobmedzeného počtu neoprávnených osôb, kategória neoprávnených sprístupnených osobných údajov (vrátane rodného čísla ako jedinečného identifikátora) a čas trvania protiprávneho konania. Z odôvodnenia citovaného rozhodnutia na stranách 8 a 9 súd prvej inštancie citoval. V zhode s predsedníčkou ÚOOÚ SR súd prvej inštancie konštatoval, že negatívnym následkom neoprávneného sprístupnenia je samotný vznik rizika pre práva a slobody fyzických osôb, a to najmä strata kontroly nad svojimi osobnými údajmi a ďalšie riziká s rôznym stupňom pravdepodobnosti a závažnosti, ktoré by mohli čo i len viesť k ujme, či už majetkovej alebo nemajetkovej, a to najmä pokiaľ takáto spracovateľská operácia môže viesť napríklad ku krádeži totožnosti, podvodu alebo finančnej strate, poškodeniu dobrého mena, strate dôvernosti osobných údajov alebo akémukoľvek hospodárskemu alebo sociálnemu znevýhodneniu. Predmetné spracúvanie zahŕňalo veľké množstvo citlivých osobných údajov a malo alebo čo i len mohlo mať negatívne dôsledky na veľký počet dotknutých osôb, vrátane žalobcu.

11. Ďalej súd prvej inštancie konštatoval, že takto vymedzená ujma v sfére súkromného života žalobcu by bola (musela byť) každou inou fyzickou osobou nachádzajúcou sa v danom mieste a čase a v tej istej situácii objektívne vnímaná vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo jeho dopad a dôsledky, ako ujma závažná. Subjektívne pocity nie sú rozhodujúce, podstatné je objektívne hľadisko (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 29.6.2011 sp. zn. 4Cdo 232/2010).

Súd prvej inštancie následne uviedol, že keďže Listina základných práv a slobôd je súčasťou právneho (ústavného) poriadku Slovenskej republiky (Ústavný zákon č. 23/1991 Zb.), v predmetnej právnej veci došlo u žalobcu sprístupnením osobných údajov v kombinácii: meno, priezvisko, adresa bydliska, rodné číslo, číslo občianskeho preukazu, telefónne číslo, číslo SIM karty a vlastnoručný podpis, a to neobmedzenému počtu neoprávnených osôb k porušeniu práva na informačné sebaurčenie podľa článku 10 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, čím bolo neprípustne zasiahnuté do súkromia žalobcu.

Z uvedeného je jednoznačné, že medzi bezpečnostným incidentom ako protiprávnym konaním a vznikom ujmy v sfére zásahu do súkromia žalobcu je bezprostredná príčinná súvislosť.

12. Žalobca ako právny prostriedok ochrany za zásah do svojho súkromia požadoval náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, a to 5 000 Eur. Súd prvej inštancie konštatoval splnenie podmienok pre priznanie relutárnej náhrady sa pri rozhodovaní o výške náhrady zaoberal závažnosťou vzniknutej ujmy a okolnosťami, za ktorých k porušeniu práva došlo (§ 13 ods. 3 OZ). Podrobné odôvodnenie tohto rozsudku ponúka opis závažnosti ujmy aj okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, pričom nad

rámec už uvedeného konštatoval, že žalovaná ako významný podnik na telekomunikačnom trhu sa k bezpečnostnému incidentu týkajúceho sa stoviek jej zákazníkov postavila pomerne benevolentne, keď po prvotnom ospravedlnení sa dotknutým osobám listom zo dňa 16.3.2017 v ďalšom už popierala akúkoľvek svoju zodpovednosť za bezpečnostný incident a konanie svojho obchodného zástupcu (jeho pracovníka) ako priameho pôvodcu zásahu značne relativizovala. Súd prvej inštancie nezdieľal názor žalovanej, že osobné údaje žalobcu a ďalších dotknutých osôb boli do neuzamknutého skladu na papierový odpad umiestnené „omylom, resp. nedopatrením“, pretože podľa názoru súdu prvej inštancie sa tak stalo hrubou nebanalnosťou osoby pracujúcej v prospech obchodných záujmov žalovanej. Dokumenty s osobnými údajmi žalobcu boli navyš už od roku 2014 po odchode obchodnej zástupkyne V. F. nebalo uložené (založené tovarom) v značkovej predajni žalovanej v G. a žalovaná ani nepreukázala odovzdanie týchto dokumentov novému obchodnému zástupcovi, pretože už v roku 2014 nebol dôvod uchovávať tieto dokumenty z rokov 2011 a 2012 na značkovej predajni, ale mali byť bezpečne uložené v centrálnom archíve žalovanej. Písomné materiály s osobnými údajmi žalobcu boli navyš uložené v originálnej archívnej krabici a v tejto krabici „umiestnené“ do neuzamknutého skladu na papierový odpad, čo len zvyrazňuje stupeň nebanalnosti priameho pôvodcu zásahu.

13. Súd prvej inštancie v rámci voľnej úvahy prihliadol na vzájomné vzťahy jednotlivých uvedených argumentov aj na význam chráneného záujmu, špecifiká zásahu do práv žalobcu a veľkého množstva ďalších dotknutých osôb a v snahe spravodlivo vyvážiť satisfakčnú aj preventívno-sankčnú funkciu relutárnej náhrady určil sumu 3 300 Eur pre žalobcu ako sumu primeranú.

14. Súd prvej inštancie sa v bode 105. odôvodnenia rozsudku vypořiadal aj s otázkou prepočtu podľa §12 Zákona č. 274/2017 Z.z., pri stanovení výšky. Jedná sa o Zákon o obetiach trestných činov. Tak ako to urobil odvolací súd v rozsudku č.k. 13Co/7/2021-530 zo dňa 30.3.2021 v konaní vedenom na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 6C/29/2018. Súd prvej inštancie vyslovil názor, že na základe citovaného zákona ide o systém odškodňovania obeti štátom, ktorý aj autoritatívne stanovil zákonom, akú sumu prizná obetiam trestných činov. V súdnej veci však ide o typický občiansko - právny vzťah upravený normami súkromného práva. Pokiaľ odvolací súd v odôvodnení rozsudku č. k. 13Co/7/2021-530 pri náhradách nemajetkovej ujmy pri pozostalých z dopravných nehôd uvádza priznávanie súm od 15 000 Eur až 20 000 Eur, súd prvej inštancie príkladmo poukázal na rozsudky ďalších súdov, a to Krajského súdu v Trenčíne, Banskej Bystrici i rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21Co/137/2017. Preto sa zhodol s názorom žalobcu, že priznaná náhrada v uvedenom konaní (110 Eur) vzhľadom na významné postavenie žalovanej na telekomunikačnom trhu ani zďaleka nenapĺňa preventívnu, satisfakčnú ani sankčnú funkciu, ktorú by mala spravodlivá relutárna náhrada spĺňať a že odvolacím súdom priznaná náhrada pôsobí vo verejnosti práve naopak, je nespravodlivo neprimeraná a nebude nútiť prevádzkovateľov organizačných systémov správať sa voči citlivým údajom svojich klientov zodpovedne.

15. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie podľa ust. § 255 ods. 1 v spojení s ust. § 262 ods. 2 CSP. Úspešnému žalobcovi priznal proti žalovanej náhradu trov konania v plnom rozsahu, a to napriek zamietnutiu žaloby vo zvyšku, pretože výška náhrady nemajetkovej ujmy záležala od úvahy súdu. Konštatoval, že o výške trov bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

16. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala včas odvolanie žalovaná, a to voči zamietnutiu námietky miestnej príslušnosti Okresného súdu Svidník uplatnenej žalovanou v jej časti II., ktorým súd prvej inštancie v časti vyhovel žalovanému nároku, a to vo výške 3.300,- Eur, ako aj voči výroku rozsudku v časti IV. o trovách konania, ktorým tento priznal žalobcovi náhradu trov konania v plnom rozsahu. Právne odôvodnila svoje odvolanie podľa ust. § 365 ods. 1 písm. a/, b/, e/, f/ a h/ CSP. Žalovaná uviedla, že už pri prvom procesnom úkone (vyjadrenie k žalobe zo dňa 13.06.2019) namietala miestnu nepríslušnosť Okresného súdu Svidník, pričom zotrváva na tomto stanovisku a nesúhlasila s argumentáciou súdu prvej inštancie, nakoľko v danej veci neexistuje ako právny základ nároku spotrebiteľská zmluva, preto sa v danom prípade nejedná o spotrebiteľský spor. Žalovaná poukázala na skutočnosť, že ide o spor o ochranu osobnosti, pričom tieto ohrozené práva ako právo na život, zdravie, česť nevznikli na základe spotrebiteľskej zmluvy, ale jedná sa o samostatné a všeobecné práva, nie vznikajúce na základe akéhokoľvek záväzku. Žalobcovia sa domáhajú ochrany svojich absolútnych práv podľa § 11 Občianskeho zákonníka a tieto práva nesúvisia s uzatvorenými zmluvami o pripojení ako

spotrebiteľskými zmluvami. Spotrebiteľské právo je právom zmluvným, teda záväzkovým, čo neplatí pre osobnostné práva na základe zásahu, do ktorých sa žalobca domáha nemajetkovej ujmy.

Odvolaťka ďalej v odvolaní uviedla, že s jej názorom, že v tomto prípade nejde o spotrebiteľský spor sa stotožnil aj Krajský súd v Prešove v rozsudku zo dňa 30.3.2021, sp. zn. 13Co/7/2021, v ktorom rozhodol o odvolaní žalovanej voči rozsudku Okresného súdu Svidník zo dňa 18.6.2020, sp. zn. 6C/29/2018. V skutkovo a právne identickej veci žalobcu Bc. G. a ďalších 42 žalobcov. Odvolací súd konštatoval, že príslušnosť Okresného súdu Svidník nie je daná z dôvodu, že by išlo o spotrebiteľský spor, ale je daná z dôvodu, že v tomto prípade sa podľa jeho názoru jedná o náhradu škody (nemajetkovú ujmu), a preto je popri všeobecnom súde žalovanej daná aj miestna príslušnosť súdu, v obvode ktorého nastala skutočnosť, ktorá zakladá právo na náhradu škody. Pre prípad, žeby sa odvolací súd v tomto prípade stotožnil s uvedenou argumentáciou, žalovaná sa s týmto názorom nestotožnila. Žaloba na ochranu osobnosti nie je žalobou na náhradu škody. Ide o dve rôzne veci, pričom nejde len o názor žalovanej, ale žalovaná v tejto súvislosti poukazuje aj na nález Ústavného súdu SR zo dňa 26.10.2012, sp. zn. IV ÚS 345/2012 a uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 31.7.2019, sp. zn. 2CdoGp/1/2017. Podľa názoru žalovanej je miestne príslušným na konanie v prvej inštancii a na prejednanie žaloby žalobcu na ochranu osobnosti všeobecný súd žalovanej podľa § 13 CSP, t.j. Okresný súd Bratislava II., ktorému mala, resp. má byť vec postúpená. Žalovaná opakovane konštatovala, že právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorého sa domáha žalobca je samostatné právo, ktoré nie je možné podriaďiť pod inštitút záväzkových vzťahov, a preto nie je viazané na spotrebiteľskú zmluvu - zmluvu o pripojení. Súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil, konkrétne otázku, či v prípade žaloby žalobcu na ochranu osobnosti a ním uplatneného nároku ide o spor spotrebiteľský alebo nie a tým je daný odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP. Dôsledkom tohto nesprávneho právneho posúdenia veci je skutočnosť, že neboli splnené procesné podmienky konania požadované príslušnými ustanoveniami CSP nakoľko vo veci konal a rozhodoval miestne nepríslušný súd. Zároveň tým, že tento súd vo veci konal a rozhodol aj napriek tomu, že nebol súdom miestne príslušným došlo k porušeniu základného práva žalovanej na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy SR. Týmto sú dané odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. a/ a písm. b/ CSP. Konanie o ochranu osobnosti je podľa všetkých dostupných judikátov a odborných komentárov konanie, ktoré je zásadne postavené na princípe kontradiktórnosti. V tomto prípade bol princíp kontradiktórnosti narušený. Súd nemôže prevziať dôkaznú iniciatívu. V konaní o ochrane osobnosti je viazaný skutkovým stavom tak, ako mu ho vykreslia strany sporu svojimi dôkazmi. V spore o ochranu slabšej strany však dochádza k príklonu, tzv. vyšetrovaciemu princípu. Navyše v tomto konaní sa uplatňuje aj tzv. obrátené dôkazné bremeno, čo je v spore na ochranu osobnosti úplný nonsens. Súd prvej inštancie porušil zásadu kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní v neprospech žalovanej, čím je daný odvolací dôvod podľa ust. §365 ods. 1 písm. b/ CSP. Žalovaná zastáva stanovisko, že nie je v tomto konaní pasívne legitimovaná, pretože nie je daná jej zodpovednosť za neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti žalobcu. Žalovaná namieta právne posúdenie otázky zodpovednosti zo strany súdu prvej inštancie. Súdom uvádzané rozhodnutia najvyšších súdov sú na tento prípad nepoužiteľné. V tejto súvislosti poukázala na ust. § 853 Občianskeho zákonníka, ktoré citovala.

17. Pri spracúvaní osobných údajov platí Zákon č. 122/2013 Z.z. o ochrane osobných údajov, ktorý určuje aj povinnosti prevádzkovateľa a sprostredkovateľa v súvislosti so spracovaním osobných údajov. Tento právny predpis je takzvanej zmiešanej povahy a nie iba administratívnej povahy ako sa to snaží interpretovať súd prvej inštancie. Upravuje aj občianskoprávny vzťah dotknutých osôb prevádzkovateľa a sprostredkovateľa v súvislosti so spracovaním osobných údajov ako aj zodpovednosť týchto osôb. V danom prípade teda nie je na mieste analogické použitie § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka z dôvodu, že tu existuje osobitná právna úprava o ochrane osobných údajov. Základným predpokladom pre vyvodenie zodpovednosti za zásah do práva na ochranu osobnosti je to, že zásah bol neoprávnený, pričom v predmetnom zákone za bezpečnosť osobných údajov zodpovedá sprostredkovateľ, ktorý má uložené povinnosti priamo citovaným zákonom. Súd prvej inštancie sa s námietkami žalovanej nevysporiadal a nesprávne právne posúdil otázku pasívnej legítimácie, čím je daný odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP. Pokiaľ sa súd prvej inštancie nevysporiadal s rozhodujúcimi argumentmi žalovanej, je takéto rozhodnutie nutné považovať za arbitrárne. Zároveň súd prvej inštancie nedal odpoveď na argumenty žalovanej strany a táto skutočnosť zakladá dôvod na zrušenie tohto rozsudku, nakoľko boli porušené práva žalovanej na spravodlivý proces. Žalovaná nezodpovedá za predmetný bezpečnostný incident, pri ktorom došlo k sprístupneniu osobných údajov, nakoľko neporušila žiadne zo svojich povinností vyplývajúcich zo zákona o ochrane osobných údajov ako to skonštatoval aj Úrad

pre ochranu osobných údajov vo svojom rozhodnutí. Ani s touto skutočnosťou sa súd prvej inštancie nevysporiadal s tým, že len stroho konštatoval (bod 86), že týmto rozhodnutím nie je viazaný, nakoľko sa jedná o administratívnoprávne rozhodnutie. Tento postup nie je akceptovateľný, nakoľko aj keď takéto rozhodnutie nie je záväzné pre súd prvej inštancie, ten ho nemôže nechať bez povšimnutia, nakoľko ak má o takejto otázke právomoc rozhodnúť iný orgán verejnej moci, súd takúto otázku nemôže posudzovať sám. Predmetnú otázku, ktorá je prejudiciálnou otázkou, teda, či žalovaná porušila svoje povinnosti vyplývajúce zo zákona o ochrane osobných údajov, by mal súd posúdiť a v odôvodnení svojho rozsudku náležite a presvedčivo vyargumentovať. Takýto postup zo strany súdu prvej inštancie nebol dodržaný. Pokiaľ súd prvej inštancie sa nevysporiadal s rozhodnutím úradu, ktorý konštatoval, že žalovaná nezodpovedá za predmetný bezpečnostný incident, je nutné považovať takéto rozhodnutie súdu prvej inštancie za arbitrárne teda rozporné s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Týmto spôsobom opätovne došlo k porušeniu práva žalovanej na spravodlivý proces.

18. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku podrobne rozoberá rozdiel medzi občianskoprávnou a administratívnou zodpovednosťou (body 80. až 82 odôvodnenia rozsudku) s tým, že administratívne za bezpečnostný incident v súvislosti so spracúvaním osobných údajov síce zodpovedná sprostredkovateľ, nakoľko úrad vymedzil jeho protiprávne konania pri spracúvaní osobných údajov žalobcu, avšak v rovine súkromného práva za ten istý bezpečnostný incident nesie podľa súdu prvej inštancie voči žalobcovi občiansku právnu zodpovednosť žalovaná. Žalovaná opakovane uviedla, že Zákon o ochrane osobných údajov nie je výlučne administratívne právnym predpisom, ktorý by upravoval výlučne práva, povinnosti a zodpovednosť subjektov zúčastnených na spracúvaní osobných údajov voči štátu ako sa to snaží interpretovať súd prvej inštancie. Tento zákon je takzvanej zmiešanej povahy. Opakovane poukázala na koncepciu tzv. delenej zodpovednosti pri spracovaní osobných údajov medzi prevádzkovateľom a spracovateľom, kedy za bezpečnosť spracúvania osobných údajov zodpovedá sprostredkovateľ. Žalovaná teda neporušila svoje povinnosti podľa zákona o ochrane osobných údajov. V prípade neexistencie porušenia právnej povinnosti zo strany povinného subjektu, nemôže voči nemu nastať vyodenie akejkoľvek zodpovednosti, či už občianskoprávnej alebo administratívnoprávnej, teda bez porušenia právnej povinnosti nemôže dôjsť k vyvolaniu následku pre povinný subjekt. Ani Úrad pre ochranu osobných údajov vo vzťahu k žalovanej nezistil porušenie zákona či iné nedostatky na jej strane. Samotná žalovaná sa nevyjadrovala k otázke zodpovednosti za tento incident a samotná jej pasivita či mlčanie nemôže značiť prijatie zodpovednosti za toto konanie svojho sprostredkovateľa. Týmto svojím konaním súd prvej inštancie nedostatočne zistil skutkový stav, ale vec aj nesprávne právne posúdil. Argumentácia súdu prvej inštancie, že dokumentácia obsahujúca osobné údaje osôb vrátane žalobcu bola od roku 2014 až do februára 2017 nepovšimnutá a nebola odovzdaná v centrálnom sklade, je z pohľadu posúdenia otázky protiprávnosti zásahu do osobnostných práv žalobcu právne irelevantná. Povinnosť vyhotovovať písomný odovzdávací protokol o prevzatí dokumentov obsahujúcich osobné údaje nevyplýva zo žiadneho právneho predpisu a nedostatky v súvislosti s archiváciou dokumentácie sú vo vzťahu k žalovanej irelevantné. Z vykonaného dokazovania z okolností prípadu je zrejmé, že subjektom, ktorý eventuálne zasiahol do osobnostných práv žalobcov nebola žalovaná, ale sprostredkovateľ, z týchto dôvodov súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil otázku pasívnej legitímácie žalovanej. Je právne bez akéhokoľvek významu, že obchodný zástupca žalovaného ako jeho sprostredkovateľ nemal sám so žalobcom uzatvorenú zmluvu a že túto s ním mal uzavretú žalovaná a že bezpečnostný incident bol spôsobený pri plnení zmluvy o pripojení. Podstatné je len a výlučne to, či sa v súvislosti so spracovaním osobných údajov žalobcu obchodný zástupca dopustil alebo nedopustil neoprávneného zásahu do jeho osobnostných práv a či v dôsledku prípadného neoprávneného zásahu do týchto práv vznikli žalobcovi nežiaduce následky alebo ich vznik žalobcovi reálne hrozil. Žalobca neodvodzuje svoje právo na zaplatenie peňažnej náhrady jemu údajne vznikutej nemajetkovej ujmy od porušenia povinnosti žalovanej vyplývajúcej zo zmluvy o pripojení, ktorú so žalovanou uzavrel. Aj s ohľadom na túto skutočnosť je potom právne irelevantné tvrdenie súdu prvej inštancie, že porušenie ochrany osobných údajov bolo spôsobené pre plnenie zmluvy o pripojení, ktorú mal žalobca uzatvorenú so žalovanou.

V súvislosti s vyodením zodpovednosti za zásah do práva fyzickej osoby na súkromie a náhradou nemajetkovej ujmy považovala žalovaná za potrebné s poukazom na § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka aplikovať per analogiam jeho § 420 o zodpovednosti za škodu.

Prezentovala základné predpoklady vzniku zodpovednosti za nemajetkovú ujmu, pričom pre prípad neúspechu v námietke pasívnej vecnej legitímácie namietla nárok žalobcov na náhradu nemajetkovej

ujmy s poukazom na to, že finančné zadosťučinenie má v zásade subsidiárny charakter a je možné ho priznať len ak nie je postačujúce morálne zadosťučinenie a došlo k zásahu v značnej miere znižujúcemu dôstojnosť a vážnosť fyzickej osoby zamietnuť. Finančné zadosťučinenie ma zásadne subsidiárny charakter. Je ho možné totiž poškodenému priznať výlučne a len vtedy pokiaľ nie je postačujúce morálne zadosťučinenie a neoprávneným zásahom došlo k zníženiu dôstojnosti a vážnosti fyzickej osoby v spoločnosti v značnej miere. Žalobca v konaní do dnešného dňa ani len nedokázal identifikovať nie to ešte preukázať údajnú nemajetkovú ujmu, ktorá mu vznikla v čom táto spočíva, resp. akú má povahu a intenzitu alebo ako sa prejavila či prípadne stále prejavuje v jeho nemajetkovej sfére, v čom spočíva jej závažnosť a podobne. Žalobca teda neunesol ohľadom existencie údajnej jemu vzniknutej nemajetkovej ujmy a jej závažnosti ako zákonného predpokladu pre priznanie peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy svoje dôkazné bremeno. Žalovaná sa nestotožňuje s argumentáciou súdu prvej inštancie, ktorý v zhode so žalobcom tvrdí v bodoch 94. až 97. odôvodnenia rozsudku, že už samotný vznik rizika pre práva a slobody fyzických osôb i bez ďalšieho je nemajetkovou ujmovou a to dokonca ujmovou závažnou. Podľa názoru žalovanej súd prvej inštancie v rozpore so základnými predpokladmi vzniku zodpovednosti za nemajetkovú ujmu podľa § 420 Občianskeho zákonníka (per analogiam) nerozlišuje medzi protiprávnym zásahom do osobnostných práv žalobcu a samotnou nemajetkovou ujmovou, ktorá je následkom takéhoto zásahu. V tejto súvislosti žalovaná poukázala na skutočnosť, že aj samotný žalobca na otázku právneho zástupcu žalovanej, aká konkrétna ujma sa mu stala odpovedal, že sa mu nestalo nič, a len vo všeobecnej rovine vyjadril obavu, že sa mu môže kedykoľvek udiť (vyjadrenie žalobcu v zápisnici z pojednávania zo dňa 17.06.2021, str. 7). Súd prvej inštancie v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.02.2011 sp.zn. 5Cdo/265/2009, z ktorého str. 12 citoval, a na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 05.09.2017 sp.zn. III.ÚS 287/2017. Postup kedy súd prvej inštancie neskúmal, či žalobcovi skutočne nemajetková ujma vznikla, akú má povahu, intenzitu, závažnosť, šírku okruhu pôsobenia nepriaznivého následku, ale uspokojil sa iba so všeobecným konštatovaním, že k vzniku nemajetkovej ujmy, a to dokonca závažnej došlo u žalobcu už iba tým, že vzniklo riziko ohrozenia jeho osobnostných práv, má za následok nesprávne zistenie rozhodujúcich skutočností. Takýmto nesprávnym postupom súdu prvej inštancie tento uľahčil žalobcovi dôkaznú pozíciu na úkor žalovanej. Jedná sa o porušenie zásady rovnosti zbraní. Žalobca nemusel dokazovať existenciu nemajetkovej ujmy ani okolnosti nasvedčujúce jej závažnosti.

19. Žalovaná namietala tiež priznanú peňažnú náhradu vo výške 3.300,- Eur, ktorú považovala za neprimeranú, neadekvátnu, neproporcionálnu a ako takú za nespravodlivú. Súd prvej inštancie v súvislosti s odôvodnením výšky žalobcom priznanej peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy, túto odôvodňuje najmä tým v bode 103 odôvodnenia rozsudku, že žalovaná ako významný podnik na telekomunikačnom trhu sa k bezpečnostnému incidentu postavila pomerne benevolentne, pričom po prvotnom ospravedlní sa dotknutým osobám listom zo dňa 16.03.2017 už v ďalšom popierala akúkoľvek zodpovednosť za bezpečnostný incident. K dôvodom ospravedlnenia žalovaná opakovane uviedla, že napriek tomu, že nenesie v tomto prípade administratívnoprávnu zodpovednosť a ani občianskoprávnu zodpovednosť tvrdenú žalobcom, za neoprávnený zásah do jeho osobnostných práv spôsobený bezpečnostným incidentom, ktorý vznikol u sprostredkovateľa, k tomuto incidentu došlo v jej značkovej predajni v súvislosti s ňou poskytovanými službami, a týkal sa jej zákazníkov, a preto aj keď za uvedený incident právne nezodpovedá, považovala za vhodné, žiaduce a slušné sa dotknutým osobám, ktoré sa na ňu listom obrátili za vzniknutú situáciu ospravedlniť, a ubezpečiť ich, že sa to už v budúcnosti nebude opakovať. Argumentácia súdu prvej inštancie o benevolentnom prístupe žalovanej, ktorý tento odvodil od údajnej zmeny postoja, teda nemá žiadnu oporu v zistenom skutkovom stave. Sám zodpovedný zamestnanec R., ako svedok pri podaní trestného oznámenia na OO PZ v G. dňa 20.02.2017 uviedol, že bolo odcudzené z vyššie uvedeného priestoru na papierový odpad igelitové vrece (mech), v ktorom sa predmetné dokumenty s osobnými údajmi nachádzali, pričom umiestneniu tohto vreca do priestoru z priestorov predajne došlo omylom. Súd prvej inštancie rovnako tak pri negatívnom zhodnotení postoja žalovanej k bezpečnostnému incidentu opomenul opatrenia, ktoré žalovaná prijala za účelom ochrany osobných údajov jej zákazníkov, ako aj opatrenia, ktoré v súvislosti s bezpečnostným incidentom zrealizovala bezprostredne potom, ako sa o bezpečnostnom incidente dozvedela.

20. Ďalej žalovaná poukázala na to, že pri určení výšky peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy stanovenej podľa Zákona č. 274/2017 Z.z. o odškodnení obetí trestných činov, pri trestných činoch napríklad obchodovania s ľuďmi, znásilnenia a pod. je daný nárok na vyplatenie odškodnenia za spôsobenú morálnu ujmu v sume 10-násobku minimálnej mzdy. Táto predstavovala v roku 2017 435,- Eur, teda takéto osoby by mali nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 4.350,- Eur. Rovnako rozhodnutia

Európskeho súdu pre ľudské práva, kedy sú priznávané náhrady nemajetkovej ujmy pri prípadoch smrti sú také, že priznaná náhrada nemajetkovej ujmy je neadekvátne k uvedenému prípadu. V Českej republike pri úniku osobných údajov v internetovom obchode do digitálneho priestoru údaje viac ako 735000 zákazníkov bola priznaná peňažná náhrada v sume 10.000,- Kč cca 377,- Eur, z čoho rovnako vyplýva neprimeranosť priznanej náhrady nemajetkovej ujmy. S uvedenou argumentáciou žalovanej sa stotožnil aj Krajský súd v Prešove v rozsudku v konaní vo veci žaloby na ochranu osobnosti Bc. G. a ďalších 42 žalobcov, ktorým žalobcom, každému z nich priznal ako primeranú peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 110,- Eur. Pokiaľ ide o výšku peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy, táto by mala byť s ohľadom na princíp proporcionality určená najmä porovnaním súm peňažnej náhrady prisúdených súdmi v obdobných, respektíve porovnateľných prípadoch. Je úplne zjavné, že takýmito prípadmi nie sú prípady, ktoré boli zasiahnuté do najvyššej chránenej hodnoty - ľudského života, ktoré sa týkajú rozhodnutia, na ktoré poukazuje súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku. Žalovaná dala do pozornosti napríklad rozsudok ESLP z 31.05.2007 vo veci Kontrova voči Slovenskej republike. V tomto rozhodnutí bola priznaná sťažovateľke nemajetková ujma vo výške 25.000,- Eur, pričom neoprávneným zásahom do osobnostných práv pani Kontrovej bolo zasiahnuté usmrtením jej oboch maloletých detí. Žalovaná vo svojom vyjadrení k žalobe zo dňa 13.06.2019 časť III. poukázala tiež na metodiku Najvyššieho súdu Českej republiky, ktorá predstavuje pre české súdy východisko, respektíve návod pre určenie výšky peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy, ktoré jasne demonštrujú absolútnu neadekvátnosť súdom prvej inštancie priznanej výšky peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy. Peňažná náhrada, ktorú súd prvej inštancie priznal žalobcovi v sume 3.330,- Eur je celkom zjavne premrštená. Žalobca chápe v tomto prípade ním uplatňovanú peňažnú náhradu skôr ako prostriedok na jeho zabezpečenie než ako sumu, ktorá by mala zohľadňovať, či kompenzovať nemajetkovú ujmu, ktorá mu údajne vznikla a jej závažnosť, ktorú však navyše v konaní ani len nedokázal identifikovať, nie to ešte preukázať. Z napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie je zrejmé, že tento sa s takýmto chápaním žalobcu stotožnil, keď mu priznal peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy v sume 3.330,- Eur. Žalovaná s argumentáciou súdu prvej inštancie, že suma priznaná Krajským súdom v Prešove vo veci žaloby Bc. G. a ďalších 42 žalobcov nespĺňa preventívnu satisfakčnú ani sankčnú funkciu nesúhlasí. Peňažná náhrada vo výške priznanej súdom žalobcovi považuje žalovaná za neprimeranú, neadekvátnu, neproporcionálnu a jej priznanie v takej výške je podľa jej názoru aj v rozpore so zásadou slušnosti. Osobitne potom v porovnaní s výškou peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy podľa rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v dovolacích konaniach o náhrade nemajetkovej ujmy za oveľa vážnejšie zásahy do osobnostných práv. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi náhradu trov konania v plnom rozsahu. Žalovaná má za to, že vzhľadom ku skutočnosti, že žalobca bol v spore len čiastočne úspešný, nemá nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. V tejto súvislosti poukázala na ust. § 255 ods. 2 CSP. na ust. § 257 CSP. Podľa názoru žalovanej súd prvej inštancie v otázke výšky trov konania, ktoré priznal žalobcovi aj napriek tomu, že žalobca bol v spore len čiastočne úspešný, rozhodol v rozpore s príslušnými ustanoveniami CSP upravujúcimi otázku trov konania, a teda vec nesprávne právne posúdil. Žalovaná má za to, že pri určovaní trov konania, ktoré v tomto prípade spočívajú výlučne v trovách právneho zastúpenia by mal súd využiť svoje moderačné právo podľa ust. § 257 CSP, a trovy konania žalobcovi nepriznať, respektíve tieto aspoň primerane znížiť. Priznané trovy konania viac ako desaťnásobne prevyšujú výšku novej náhrady nemajetkovej ujmy, pričom v tomto prípade ide o peňažné plnenie, ktoré bude vyplatené výlučne právnenému zástupcovi žalobcov. Vzhľadom na celkový počet žalobcov 164 odhaduje žalovaná výšku trov právneho zastúpenia, ktorú bude musieť vyplatiť právnenému zástupcovi žalobcov, pokiaľ súdy pôjdu v línii rozhodnutia Krajského súdu v Prešove na 200.000,- eur. Situáciu, ak trovy konania násobne prevyšujú judikovanú čiastku, je možné označiť za výnimočnú odôvodňujúcu aplikáciu ust. § 257 CSP. V tejto súvislosti dala žalovaná do pozornosti napríklad uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II.ÚS 113/2019 z 06.06.2019. I nález Ústavného súdu Českej republiky sp.zn. I.ÚS 3923/2011 zo dňa 29.03.2012. Žalovaná zároveň uviedla, že vyššie uvedená argumentácia ohľadom rozhodovania o náhrade trov konania platí v plnom rozsahu aj pre prípad, že by súd žalobu žalobcu v plnom rozsahu zamietol. Preto žalovaná navrhuje, aby odvolací súd rozsudok v jeho výrokoch I., II. a IV. zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

21. K odvolaniu žalovanej sa vyjadrila žalobkyňa. K otázke miestnej príslušnosti poukázala na právoplatne skončenú vec Okresného súdu Svidník sp.zn. 6C/29/2008, a konštatovanie odvolacieho súdu v rozsudku č.k. 13Co/7/2021 - 530 zo dňa 30.03.2021. Žalobkyňa súhlasila s argumentáciou odvolacieho súdu o danosti miestnej príslušnosti Okresného súdu Svidník podľa ust. § 19 písm. b/ CSP, avšak považovala tento dôvod miestnej príslušnosti za dôvod ďalší, teda za doplnenie dôvodu miestnej príslušnosti, a podľa § 19 písm. d/ CSP. Odvolací súd v odôvodnení citovaného

rozhodnutia totiž neposkytol žiadnu argumentáciu proti miestnej príslušnosti podľa § 19 písm. d/ CSP, ktorú podrobne písomne vyargumentoval žalobca. Uviedol iba že vidí miestnu príslušnosť Okresného súdu Svidník iba podľa § 19 písm. b/ CSP. Žalobkyňa nesúhlasila ani s tvrdením žalovanej, že nie je v tomto konaní pasívne legitimovaná. Argumentáciu žalovanej považuje žalobkyňa za selektívne tendenčnú a často aj zavádzajúcu, či nepravdivú. Príkladom je konštatovanie žalovanej v odvolaní, že v zákone o ochrane osobných údajov, platnom v čase vzniku bezpečnostného incidentu sa uplatňovala koncepcia tzv. delenej zodpovednosti za bezpečnosť spracúvania osobných údajov medzi prevádzkovateľom a sprostredkovateľom, kedy za bezpečnosť osobných údajov v rozsahu ním vykonávaných spracovateľských operácií zodpovedá samotný sprostredkovateľ. Žalobca má za to, že ťažisko občianskoprávnej zodpovednosti za náhradu škody alebo akejkoľvek ujmy primárne dopadá stále na prevádzkovateľa. Právo ochrany osobných údajov prechádza za 4 desaťročia svojej európskej existencie dynamickým vývojom. Subjekty zúčastnené na procese legálneho spracúvania osobných údajov stále zodpovedajú v dvoch základných rovinách, a to v rovine administratívnej a v rovine občianskoprávnej. Zákon o ochrane osobných údajov účinný v čase vzniku bezpečnostného incidentu č. 122/2013 Z.z. pretransponoval do nášho právneho poriadku Smernicu, ktorá v článku 22 garantuje právo každej osoby na súdny opravný prostriedok za akékoľvek porušenie práv, ktoré jej zaručuje vnútroštátne právo používané na uvedené spracovanie. Na súkromnoprávnu ochranu dotknutých osôb pri uplatnení práva na ochranu osobnosti podľa § 11 a § 16 Občianskeho zákonníka odkazuje zákon č. 122/2013 Z.z. v ust. § 3 ods. 3 s textom, že: „týmto zákonom nie je dotknuté právo na ochranu osobnosti“. Zákona č. 122/2013 Z.z. nerieši občianskoprávnu zodpovednosť za zásah do osobnostných práv dotknutých osôb, ale v tomto smere iba v citovanom § 3 ods. 3 odkazuje na príslušné ustanovenie Občianskeho zákonníka, a to § 11 až § 16. Žalobkyňa nemala žiadnu možnosť ovplyvniť výber sprostredkovateľa ani „personálne rošády“ sprostredkovateľov, ktorí sú zároveň obchodnými zástupcami žalovanej v roku 2014, ako na to správne poukazuje prvoinštančný súd. V slede a v nadväznosti skutkových zistení je ťažké určiť konkrétnu mieru administratívnej zodpovednosti na protiprávnom spracúvaní zainteresovaných subjektov. Ak žalovaná tvrdí, že nebolo internou povinnosťou subjektov pri odovzdávaní agendy vypracovávať odovzdávacie protokoly, potom žalobca nevie či postupy spracúvania sporných dát žalobcu a ďalších dotknutých osôb, nedodržala V. F., alebo N. Q., J., s.r.o., sa v administratívnom konaní vedenom proti nemu Úradom vyjadril, že: „predmetnú dokumentáciu nevytvoril ani písomne neprebral, ani nemal k nej vzťah ani ako prevádzkovateľ alebo sprostredkovateľ“. V dôsledku objektívnych dopadov pri zodpovednosti, pri ochrane osobnosti podľa civilného kódexu musí žalovaná niesť voči žalobcovi zodpovednosť aj za konanie osoby, ktorú si vybrala pre spracovanie dát svojich klientov. Žalobkyňa považuje za výstižné a správne odôvodnenie pasívnej legitimácie žalovanej prezentované súdom prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku. Žalobkyňa je presvedčená, že žalovaná zamieňa administratívnu zodpovednosť založenú na súkromnom princípe so zodpovednosťou občianskoprávnu, ktorá má objektívny charakter. Administratívne rozhodnutia Úradu o zastavení konania voči žalovanej, nie sú pre súd v zmysle § 193 CSP záväzné, a nemajú vplyv na vyvodenie občianskoprávnej zodpovednosti žalovanej. U žalovanej ide o významné porušenie štandardných postupov archivácie, ktoré sama žalovaná prijala, ktorých zanedbanie viedlo v slede príčinných súvislostí k bezpečnostnému incidentu a zásahu do osobnostných práv žalobcu. Žalovaná v odvolaní tendenčne zľahčuje význam bezpečnostného incidentu a upravuje skutkové okolnosti. Zo žiadnej časti výpovede Bc. I. G., ani z fotodokumentácie nevyplýva, že dokumenty boli uložené v neporušenej (neotvorenej) archívnej krabici. Avšak pre žalovanú z toho vyplynul prirodzený záver, že celkom zjavne jediná osoba, ktorá túto archívnu krabicu, toho času otvorila a preskúmala jej obsah bol Bc. I. G.. Z obsahu fotodokumentácie však vyplýva pravý opak. Archívna krabica bola nie uložená, ale pohodená a otvorená v neuzamknutom sklade (priehľadnej kovovej klietke), ku ktorej mal prístup neobmedzený počet nepovolaných osôb. Žalovaná v odvolaní teoretizuje o závažnosti spôsobenej ujmy. V odvolaní dala do pozornosti v súvislosti s výškou náhrady prípad českého internetového obchodu, ktorému unikli do digitálneho priestoru osobné údaje viac než 735 000 zákazníkov. Právo na súkromie v zmysle garancie práva na informačné sebaurčenie je objektívnou kategóriou a pri jeho porušení sa rovnako dotýka každého, koho osobné údaje boli zneužitú, pričom subjektívne pocity dotknutých osôb nie sú dôležité. V tejto súvislosti žalobkyňa poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 29.06.2011 sp.zn. 4Cdo/232/2010, z ktorého citovala, čo možno považovať za závažnú ujmu. K žalovanou namietanej neadekvátnosti súdom prvej inštancie priznanej výšky peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy, žalobkyňa poukázala na absolútne nevhodnú komparatistiku, a to s poukazom na súdom prvej inštancie citovaný Nález Ústavného súdu SR z 09.11.2016 sp.zn. I.ÚS 689/2014 a vo vzťahu k odškodneniu obetí trestných činov. V každom prípade sú však pre posúdenie závažnosti zásahu významné práve skutočnosti, že došlo k zneužitiu takmer 500 originálnych dokumentov s osobnými údajmi dotknutých

osôb, a to ich neoprávneným sprístupnením, neobmedzenému počtu nepovolených osôb, pričom išlo o najcitlivejšie osobné identifikátory vrátane rodného čísla, vrátane spôsobu akým k zneužitiu došlo, a časom trvania bezpečnostného incidentu. Aj keď žalobkyňa uplatňovala žalobou náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 5.000,- Eur, uvedomuje si že právo na ochranu osobnosti je sudcovským právom, ktorý súd podľa voľnej úvahy prihliada na jednotlivé strany a argumenty prichádzajúce do úvahy, a tieto hodnotí stále so zreteľom na špecifiká konkrétnej právnej veci. Žalobkyňa akceptuje rozhodnutie súdu prvej inštancie, že považoval za primeranú výšku finančného zadosťučinenia práve sumu 3.300,- Eur a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Na druhej strane žalobkyňa súhlasila s konštatovaním súdu prvej inštancie vo vzťahu k právoplatnej priznanej náhrade 110,- Eur vo veci Okresného súdu Svidník sp.zn. 6C/29/2018. Žalobkyňa nesúhlasila s argumentáciou žalovanej čo do priznaných trov konania, keď táto poukazuje na ust. § 255 CSP a nárok viaže na úspech v spore. Poukázala na skutočnosť, že nový procesný kódex neobsahuje ustanovenie obdobné § 142 ods. 3 O.s.p., ale v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít, ak bolo nepriznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch dané úvahou súdu, alebo vyplýva z výsledkov znaleckého dokazovania, tak aj v prípade, keď mal navrhovateľ formálne úspech len čiastočný, prichádza do úvahy plná náhrada trov konania. Ide o uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 15.12.2019, sp.zn. II.ÚS 418/09, Nález Ústavného súdu SR zo dňa 23.01.2014, sp.zn. IV.ÚS 599/2013 - 60. Rovnaký záver pri rozhodovaní o náhrade trov konania ako vyplýva z právnej náuky pri aplikácii § 255 CSP, vyplýva aj z rozhodnutí krajských súdov, pričom príkladmo poukázala žalobkyňa na rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 13.12.2017 sp.zn. 10Co/1961/2017, rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 16.04.2018 sp.zn. 23Co/83/2017 a ďalšie. Pre prípad, že sa odvolací súd nestotožní s argumentáciou žalovanej ohľadom trov konania, žalovaná navrhuje aplikovať ust. § 257 CSP. Pre aplikovanie citovaného ustanovenia musia byť podľa názoru žalobkyne naplnené osobitné okolnosti konkrétneho prípadu. Na strane žalovanej neexistujú žiadne sociálne aspekty, v dôsledku ktorých by sa mohla žalovaná dostať v prípade priznania náhrady trov konania do závažnej majetkovej situácie, pretože ide o ekonomickú silnú nadnárodnú spoločnosť. Preto žalobkyňa navrhla potvrdiť rozsudok vo výroku II., čo do povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu vo výške 3.300,- Eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a potvrdiť rozsudok aj vo výroku IV., ktorým bola žalobkyňi priznaná proti žalovanej náhrada trov konania v plnom rozsahu, o ktorých výške bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, zrušiť rozsudok vo výroku I., ktorým bola zamietnutá námietka miestnej príslušnosti Okresného súdu Svidník uplatnená žalovanou, a priznať žalobcovi proti žalovanej náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorých bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

22. K vyjadreniu žalobcu k odvolaniu žalovanej zaslala stanovisko žalovaná. Znova poukázala na to, že už pri svojom procesnom úkone a to vyjadrení k žalobe zo dňa 13.06.2019 uplatnila námietku miestnej príslušnosti Okresného Svidník a to z dôvodu, že v tomto prípade ide o spor na ochranu osobnosti. Žalobkyňa k argumentácii žalovanej v odvolaní uviedla, že súdny spor v ktorom súd prvej inštancie vydal odvolaním žalovanej napadnutý rozsudok sa dotýka pomerne mladých odvetví práva. v tejto súvislosti dáva do pozornosti rozhodnutia Najvyššieho súdu SR a to sp. zn. 5Cdo/61/2012 a sp. zn. 6MCdo/9/2012. Uvedené rozhodnutia sa týkajú aplikácie princípov neznalosť zákona neospravedlňuje a práva patria len bdelym čo je však z týchto rozhodnutí Najvyššieho súdu SR viac ako zrejmé a čo žalobkyňa opomenula pri svojej argumentácii spomenúť je skutočnosť, že k prelomeniu vyššie uvedených princípov v prospech princípu ochrany spotrebiteľa došlo pri uvedených rozhodnutiach bez akýchkoľvek pochybností výlučne iba vo veciach spotrebiteľských. Zmluva o spotrebiteľskom úvere je bez akýchkoľvek pochybností zmluvou spotrebiteľskou. Žalovaná v tejto súvislosti opakovanou poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 17.02.2011 sp. zn. 5Cdo/265/2009 z ktorého vyplýva, že právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch je jednorazové právo a toto nemožno podriaďiť pod inštitút záväzkových vzťahov a predstavuje právo na osobitnú formu ochrany osobnosti fyzickej osoby neviazanú na žiadne iné právo. Spotrebiteľské právo na rozdiel od práva na ochranu osobnosti je zásadne záväzkovej povahy. Zároveň žalovaná znova poukázala na to, že ak aj Krajský súd v Prešove vo veci sp. zn. 13Co/7/2021 v rozsudku zo dňa 30.03.2021 k námietke miestnej príslušnosti Okresného súdu Svidník, ktorú uplatnila žalovaná celkom jednoznačne v bode 25 odôvodnenia uviedol, že miestna príslušnosť Okresného súdu Svidník je daná z iných dôvodov než tento uvádza v rozsudku t.j. iných dôvodov než existencia spotrebiteľského sporu. Žalovaná znova uviedla, že sa nestotožňuje ani s týmto právnym názorom Krajského súdu v Prešove a v konaní podaním zo dňa 08.06.2021 poukázala na nález Ústavného súdu SR zo dňa 26.10.2012 sp. zn. IV.ÚS/345/2012 ako aj uznesenie zo dňa 31.07.2019 sp. zn. 2CdoGp/1/2017, v ktorých Najvyšší súd rozhodol o dovolaní generálneho prokurátora a z ktorých je zrejmé, že je potrebné rozlišovať medzi žalobou na ochranu osobnosti v náhľadoch nemajetkovej ujmy a žalobou na náhradu

škody. Žalovaná v tejto súvislosti ďalej poukázala na všetky svoje vyjadrenia k tejto otázke tak ako to uvádza v časti I. svojho odvolania na ktorý v plnom rozsahu zotrvala a mala za to, že Okresný súd Svidník nie je miestne príslušný na prejednanie žaloby žalobkyne na ochranu osobnosti voči žalovanej. Zároveň žalovaná naďalej zotrvala na tom stanovisku, že nie je v konaní pasívne legitimovaná. Žalovaná na podporu svojej argumentácie o nedostatku pasívnej legitimácie na jej strane a právnej zodpovednosti spotrebiteľa za bezpečnosť v pracovaných osobných údajov poukázala na rozhodnutie predsedníčky Úradu na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky zo dňa 22.11.2018 č.k. 00465/2018, ktorým potvrdila rozhodnutie úradu zo dňa 23.08.2018 č.k. 00144/2018. V prvom rade žalovaná predpokladá, že ak predsedníčka orgánu dozoru na ochranu osobných údajov s celoslovenskou pôsobnosťou vo svojom rozhodnutí konštatuje, že v zákone o ochrane osobných údajov sa presadzuje delená zodpovednosť medzi prevádzkovateľom a sprostredkovateľom za nedodržanie bezpečnostných opatrení tak nepôjde o nejakú pochybnú právnu konštrukciu, ktorú si vymyslela žalovaná ako sa to snaží navodiť žalobca. Žalovaná opakovane poukázala na skutočnosť, že zákon o ochrane osobných údajov je tzv. zmiešanej povahy ako sú zákon č. 452/2021 Z.z. o elektronických komunikáciách či zákon č. 251/2012 Z.Z. o energetike a nie iba administratívnej povahy ako to interpretuje žalobkyňa, ktorú argumentáciu si osvojil aj súd prvej inštancie v bode 80 odôvodnenia rozsudku. Ďalej žalovaná uviedla, že tam kde niet porušenia povinnosti zo strany nositeľa nemôže byť s výnimkou už zmienených prípadov tzv. osobitnej zodpovednosti voči nemu vyvodená akákoľvek zodpovednosť a to je aj prípad žalovanej voči ktorej bolo podľa rozhodnutí úradu konanie o ochrane osobných údajov zastavené a to z dôvodu, že v priebehu konania úrad nezistil v príčinnej súvislosti medzi vznikom bezpečnostného incidentu ku ktorému došlo na strane sprostredkovateľa žalovanej pri likvidácii dokumentov obsahujúcich osobné údaje dotknutých osôb vrátane žalobcu a plnením zákonných povinností žalovanej porušenie zákona. Úrad skonštatoval, že žalovaná v súvislosti so spracovaním osobných údajov dotknutých osôb v súvislosti s predmetným bezpečnostným incidentom neporušila svoje povinnosti podľa zákona o ochrane osobných údajov (vrátane žalobkyne). Žalovaná sa vyjadrila aj k Smernici Európskeho parlamentu a Rady 95/46/ES zo dňa 24.10.1995 o ochrane fyzických osôb v súvislosti so spracovaním osobných údajov a o voľnom pohybe týchto údajov a k článku 22 a 23 bod 1 Smernice. V súvislosti s námietkou žalobkyne, že nemala žiadnu možnosť ovplyvniť výber sprostredkovateľa ani personálne rošády sprostredkovateľov žalovaná uviedla, že rozhodujúcou skutočnosťou pre spôsoby akým sa určujú prostriedky spôsob a účely spracúvania osobných údajov a teda ja pre zodpovednosť za konanie prevádzkovateľa alebo sprostredkovateľa je pohľtený tzv. funkčným prístupom čo v praxi z pohľadu zákona o ochrane osobných údajov znamená, že je irelevantné kto dokumenty vytvoril a komu boli prípadne následne odovzdané. Rozhodujúce je a len výlučne to kto v čase bezpečnostného incidentu fakticky vykonával sprostredkovateľské operácie.

23. Ako už žalovaná opakovane uviedla podľa § 8 ods. 8 Zákona o ochrane osobných údajov, sprostredkovateľ je povinný dodržiavať povinnosť ustanovené prevádzkovateľovi v jeho § 5 ods. 1, § 6 ods. 2 písm. c/ až i/, § 6 ods. 4, § 19 až § 26 ak tento zákon neustanovuje inak. Z prípadného porušenia povinnosti sprostredkovateľa, od ktorého žalobkyňa odvodzuje svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy voči žalovanej, ktorú argumentáciu si súd prvej inštancie osvojil, za ktoré sprostredkovateľ dotknutým osobám priamo zodpovedá, teda nemôže byť vyvodená právna zodpovednosť žalovanej vrátane občianskoprávnej zodpovednosti. Znova žalovaná poukázala na ust. § 853 Občianskeho zákonníka, z ktorého vyplýva, že občianskoprávne vzťahy pokiaľ nie sú osobitne upravené ani týmto ani iným zákonom sa spravujú ustanoveniami toho zákona, ktoré upravujú vzťahy obsahom a účelom im najbližšie. Žalovaná opakovane uviedla, že sa jedná o § 8 ods. 8 a § 19 vo vzťahu k dotknutým osobám sprostredkovateľ priamo zodpovedá za bezpečnosť spracúvania ich osobných údajov. V súvislosti s nedostatkom pasívnej legitimácie žalovanej v tomto konaní žalovaná poukázala na osobitnú zákonnú úpravu, ktorú obsahoval Zákon o ochrane osobných údajov platný v čase vzniku bezpečnostného rizika, podľa ktorého za prípadne porušenie povinnosti sprostredkovateľa zaistiť bezpečnosť spracúvaných osobných údajov dotknutých osôb zodpovedá v rozsahu vykonaných spracovateľských činností priamo sprostredkovateľ. Následne za žalovaného znova poukázala na ust. § 194 a § 193 CSP. V tejto súvislosti uviedla, že súd síce môže prejudiciálnu otázku posúdiť aj inak ako kompetentný štátny orgán no v takom prípade sa kladú zvýšené nároky na kvalitatívnu stránku odôvodnenia rozhodnutia vo veci samej. V tejto súvislosti poukázala aj na komentár k ust. § 194 CSP. Žalovaná zotrvala na svojom stanovisku, že súd prvej inštancie sa s predmetnými rozhodnutiami nevysporiadal tak, ako mu to ukladá § 194 ods. 2 CSP. Zároveň v tejto súvislosti poukázala aj na rozsudok Mestského súdu v Prahe zo dňa 29.08.2019 č.k. 22Co/147/2019-155, ktorým ako odvolací súd rozhodol o odvolaní proti rozsudku Obvodného súdu pre Prahu 7 z 21.1.2019 v kauze internetového obchodu mall.cz, na ktorý poukazuje aj žalobkyňa.

V bode 11. odôvodnenia sa uvádza, že správne rozhodnutie je nevyhnutné v súlade s prezumpciou správnosti správnych rozhodnutí považovať za bezvadné, teda majúce právne účinky pokiaľ nie sú stanoveným postupom opravené alebo zrušené. Súdny rámec správneho súdnictva nie je oprávnený skúmať vecnú správnosť správneho aktu a môže overiť iba to, či ide vôbec o správny akt, či sa teda nejedná o tzv. paakt, či bol tento akt vydaný v medziach právomoci príslušného orgánu a či je právoplatný a vykonateľný. Následne žalovaná konštatovala, že nijakým spôsobom nezľahčuje význam bezpečnostného incidentu a neupravuje skutkové okolnosti. V prvom rade konštatovala, že pri svojej argumentácii o základných predpokladoch pre vznik zodpovednosti za nemajetkovú ujmu vychádzala výlučne z východísk prezentovaných odbornou literatúrou publikovanými stanoviskami právnych, resp. vedeckých právnických autorít a v neposlednom rade aj z konštantnej judikatúry slovenských súdov. Žalovaná nikdy netvrdila ani netvrdí, že by prístupnosť osobných údajov nepovoleným osobám nebolo došlo k neoprávnenému zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobkyne. Žalovaná len tvrdila aj naďalej tvrdí, že nie je tým subjektom, ktorý protiprávne zasiahol do osobnostných práv žalobkyne. Zároveň uviedla, že nie každý protiprávny úkon má automaticky za následok vznik škody, a to či už majetkovej alebo nemajetkovej. Znova konštatovala, že žalobkyňa je vzniknutú nemajetkovú ujmu od dnešného dňa ani len riadne nepomenovala, nie to ešte, aby ju preukázala. V konaní nebolo riadne zistené a preukázané v čom spočíva nemajetková ujma žalobkyne, akú má u nej povahu a intenzitu ako sa prejavila, či ešte stále prejavuje a podobne. Žalovaná nezdieľa názor žalobkyne, že by používala nevhodnú komparatistiku. Žalovanej je predsa zrejme, že výška peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy je vecou voľnej úvahy súdov. Na strane druhej však táto voľná úvaha musí byť konfrontovaná s požiadavkou predvídateľnosti a v súlade s princípom legitímneho očakávania účastníkov a musí sa opierať o zákonné pravidlo, že peňažná náhrada musí byť primeraná. Metodika Najvyššieho súdu ČR pre určovanie výšky peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy má svoju výpovednú hodnotu aj keď sú v nej uvedené pevné sumy, čo nekorešponduje s nálezom Ústavného súdu SR. Žalovaná nerozumie, prečo žalobkyňa v súvislosti s rozsudkom ESLP vo veci Kontrová voči Slovenskej republike dáva do pozornosti rozsudok Súdneho dvora nakoľko tento sa okrem iného zaoberal otázkou spravodlivosti a primeranosti paušálnej náhrady, ktorá sa priznáva obetiam sexuálneho násillia na základe vnútroštátneho systému odškodnenia obetí úmyselných trestných činov, Zákon č. 247/2017 Z.z. rovnako však ako v prípade metodiky Najvyššieho súdu ČR je aj tento rozsudok ESLP podľa názoru žalovanej použiteľný za účelom demonštrácie neprimeranosti a nespravodlivosti súdom prvej inštancie žalobkyne priznanej výšky peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy. Žalovaná však vo svojom podaní zo dňa 27.10.2021 demonštrovala neprimeranosť a nespravodlivosť žalobkyňou požadovanej výšky peňažnej náhrady aj viacerými rozsudkami slovenských súdov, na ktoré upriamila pozornosť. Následne poukázala žalovaná na skutočnosť, že žalobkyňou uvedené rozhodnutie súdu ČR, kde súd priznal žalobcovi peňažnú náhradu jemu vzniknutej nemajetkovej ujmy z titulu úniku jeho osobitných údajov v sume 10.000, Kč (aktuálne 410 Eur) a mali byť omnoho nižšej kvality než v súdenej veci nehľadiac na skutočnosť, že v tamtom prípade je neporovnateľný aj rozsah úniku údajov ako aj skutočnosť, že osobné údaje unikli do digitálneho priestoru, kde k nim mohol získať prístup každý. Na rozdiel od osobných údajov obsiahnutých v dokumentoch umiestnených do priestoru na papierový odpad kde k nim objektívne mohol získať prístup len veľmi limitovaný počet subjektov. V porovnaní s výškou peňažnej náhrady priznanej v tomto prípade českými súdmi, ktorá aktuálne predstavuje 404,- Eur, predstavuje suma 3.300,- Eur priznaná žalobkyne súdom prvej inštancie 8-násobok tejto sumy. Čo sa v okolnostiach obidvoch prípadov javí ako suma celom zjavne neprimeraná a nespravodlivá a podľa názoru žalovanej súd prvej inštancie pri určení peňažnej náhrady v takejto výške „doslova uletel“. Čo sa týka trov konania, žalovaná zdôraznila., že aj v prípadoch žaloby na ochranu osobnosti s požiadavkou na náhradu peňažnej náhrady či v iných dvoch sporov, kde výška náhrady závisí od úvahy súdu, musí niesť žalobca zodpovednosť aspoň čiastočnú za výsledok sporu. Žalobkyňa zastúpená advokátom uplatňuje voči zjavne premrštenú sumu peňažnej náhrady, ktorá od samotného počiatku vylučovala medzi nimi akúkoľvek možnosť mimosúdnej dohody, nakoľko sumu vo výške 5.000,- Eur s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu a jeho následky by dobrovoľne neuhradil nikto. Žalovaná tak bola do súdneho sporu dotlačená. Pokiaľ ide o dôvod pre aplikáciu § 257 CSP, ktorá spočíva v skutočnosti, že v konaní vo veci žaloby žalobkyne sa vzhľadom na počet ďalších identických konaní ohľadom žalôb ďalších žalobcov opakuje veľký počet obsahovo aj formálne tých istých úkonov, kedy napr. každé ďalšie podanie na súd vyžaduje len zmenu mena, bydliska, dátumu narodenia žalobcu k spisovej značke a dátumu podania oproti podaniu použitému v inom konaní, žalovaná poukazuje aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6MCdo/5/2013 zo dňa 19.3.2014, podľa ktorého trovy konania vzniknuté zastupovaním advokátom v tzv. hromadných veciach, kde sa obsah jednotlivých podaní vyhotovených advokátom mení len o aktualizáciu a individualizáciu tej ktorej veci, nemožno považovať za trovy nevyhnutné (účelné) vynaložené na riadne uplatňovanie

alebo bránenie práva na súde. Predmetné rozhodnutie Najvyššieho súdu prešlo aj kontrolou ústavnosti, kedy Ústavný súd SR unesením II. ÚS/739/2014-11 zo dňa 6.11.2014 sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnené. K tejto otázke žalovaná poukázala na všetky svoje doterajšie vyjadrenia, na ktorých v plnom rozsahu zotrvala. Zároveň žalovaná žiadala, aby odvolací súd zvážil možnosť spojenia vecí aspoň v priebehu odvolacieho konania.

24. K podaniu žalovanej zaslala stanoviska žalobkyňa. Uviedla, že žalovaná v podstate len zotrúva na svojej argumentácii, ktorú prezentovala v priebehu prvoinštančného konania a vo svojom odvolaní proti rozsudku. K námietke miestnej príslušnosti, ktorú žalovaná opakovane zdôrazňuje spochybňujúc spotrebiteľský charakter sporu, žalobkyňa uviedla len jadro svojej argumentácie a to, že nebyť zmluvné spotrebiteľského vzťahu uzatvoreného medzi žalovanou a žalobkyňou nevznikol by žalovanej právny základ pre spracovanie osobných údajov žalobkyne vyplývajúcich z § 56 ods. 3 zákona č. 351/2001 Z.z. o elektronických komunikáciách. Zároveň žalobkyňa znova poukázala na identickú právnu vec Okresného súdu Svidník, ktorá je už právoplatne skončená a konštatovanie Krajského súdu v Prešove v svojom rozsudku z 30.3.2021 č.k. 13Co/7/2021-530. Odvolací súd konštatoval, že v danom prípade sa nepochybne jedná o spor vyvolaný zásahom do práva na ochranu osobnosti v zmysle ust. § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka. Zároveň sa žalobcovia domáhajú primeraného zadosťučinenia pričom tento nárok na náhradu nemajetkovej ujmy nepochybne možno subsumovať pod pojem škoda tak ako to vyplýva aj z odôvodnenia rozsudku Súdneho dvora z 24.10.2013 vo veci C-22/2012 (R.), kedy obdobne aj v tomto prípade, keď Súdny dvor uviedol, že nemajetková ujma je v zmysle smernice o zodpovednosti za škodu subsumovaná pod pojmom škoda. Z uvedeného rozhodnutia nepochybne vyplýva, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy je zložkou nároku na náhradu škody. V súvislosti s týmto konštatovaním možno uviesť, že Okresný súd Svidník je miestne príslušným súdom v zmysle ust. § 19 písm. b/ CSP. Čo sa týka práva dotknutej osoby podľa § 28 Zákona č. 122/2013 Z.z., na ktorý poukazuje žalovaná sú právami administratívnej povahy konkrétne ide o práva vyžadovať a právo namietať. Všetky administratívne práva dotknutej fyzickej osoby súvisiace so spracovaním osobných údajov, ktoré sú upravené Zákomom o ochrane osobných údajov, teda zákonom č. 122/2013 Z.z., má dotknutá osoba právo vyžadovať iba od prevádzkovateľa. Nikdy nie od sprostredkovateľa, a to ani za situácie, že zákonné spracúvanie osobných dát bezprostredne porušuje sprostredkovateľ. Zodpovednosť sprostredkovateľa je vo vertikálnej rovine daná voči štátu reprezentovanému Úradom a v rovine horizontálnej iba voči prevádzkovateľovi ako svojmu zmluvnému partnerovi. V posudzovanom prípade je postavenie spoločnosti J., s.r.o. ako sprostredkovateľa postavením subjektu, ktorý je pre inú právnickú osobu, a to Orange Slovensko, a.s. v jej mene podľa jej príkazov a pokynov vykonávajú voči tretím osobám činnosti sledujúce pritom je záujmy. Za porušenie alebo zásah do akýchkoľvek práv žalobkyne ako zmluvného partnera prevádzkovateľa, musí vždy v rovine občianskoprávnej zodpovednosti zodpovedať prevádzkovateľ, a to bez ohľadu na skutočnosť, či priamym porušovateľom práv je prevádzkovateľ alebo nim poverená osoba. Ak z legislatívnej konštrukcie ust. § 28 Zákona č. 122/2013 Z.z. vyplýva, že dotknutá osoba si svoje práva môže uplatniť iba od prevádzkovateľa, potom by bolo v rozpore s logikou zodpovednostných vzťahov, aby subjektom občianskoprávneho zodpovednostného vzťahu z porušenia pravidiel ochrany osobných údajov bolo voči oprávnenej fyzickej osobe sprostredkovať. Preto práve žalovaná ako prevádzkovateľ zodpovedá voči žalobkyňi za zásah do jej súkromia v súvislosti s porušením práva na ich informačné sebaurčenie podľa čl. 10 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd. K ďalšej námietke žalovanej spočívajúcej v jej tvrdení, že v konaní nebolo zistené a preukázané v čom spočíva nemajetková ujma žalobkyne, akú ma povahu a intenzitu a ako sa prejavila, či ešte sa stále prejavuje, žalobkyňa uviedla, že individuálne pocity nie sú v tomto prípade rozhodujúcimi kritériami pre posúdenie závažnosti vzniknutej ujmy. Dôležitý je objektívny pohľad vo vzťahu k akejkoľvek fyzickej osobe, ktorej by sa popisovaným spôsobom zasiahla od jej práv. V tejto súvislosti poukázala žalobkyňa na odôvodnenie rozhodnutia predsedníčky Úradu na ochranu osobných údajov z 9.3.2018 č.k. XXXXX/XXXX-Op-X, čo je potrebné považovať za závažnú ujmu. Znova poukázala žalobkyňi na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 29.6.2011 sp. zn. 4Cdo/232/2010. Zároveň žalobkyňa konštatovala, že z uvedeného je celkom jednoznačné, že zásah do súkromia žalobkyne porušením jej práva na informačné zadosťučinenie podľa čl. 10 ods. 3 Listiny je z objektívneho hľadiska porušením hodnoty vysokého spoločenského záujmu, ktorú je u žalobcu na mieste odčiniť primeranou relutárnou náhradou. Čo do námietky žalovanej vo vzťahu k trovám konania, predložila žalobkyňa návrh na rokovanie o urovaní sporu z 25.1.2022. K rokovaní o možnej mimosúdnej dohode dosiaľ nedošlo. Žiadala rozhodnúť spôsobom rovnakým vo vyjadrení k odvolaniu.

25. Ďalšie vyjadrenia do spisu predložené neboli.

26. Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ust. § 379 a nasledujúcich CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 385 CSP a contrario v napadnutej časti s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 19.10.2022 a zistil, že odvolanie žalovaného je čiastočne dôvodné a čiastočne dôvodné nie je.

27. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

28. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktorý objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoj nárok alebo sa bráni proti jeho uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. Podľa názoru odvolacieho súdu táto odvolacia námietka naplnená nebola.

29. K námietke o nesprávnom právnom posúdení odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010).

30. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil aj správny právny záver. Neplatí to však vo vzťahu k otázke primeranosti priznanej nemajetkovej ujmy.

31. Žalovaná namietala miestnu nepríslušnosť Okresného súdu Svidník. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že predmetom konania je nárok majúci základ v porušení práva na ochranu osobnosti v zmysle ust. § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka s uplatnením požiadavky na náhradu nemajetkovej ujmy. Preto dôležitým pre posúdenie námietok žalovaného bolo vyhodnotenie charakteru nároku, či nie je vo svojej podstate nárokom korešpondujúcim s nárokom na náhradu škody, kde môže platiť miestna príslušnosť daná na výber podľa ust. § 19 písm. b/ CSP, kde pri všeobecnom súde žalovaného na konanie je príslušný aj súd v obvode ktorého nastala skutočnosť, ktorá zakladá právo na náhradu škody. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na princípy európskeho deliktneho práva, ktoré predstavujú v interpretačnej rovine podporný prameň, aj keď majú základ v súkromnej iniciatíve a preto ich treba vziať do úvahy (Ústavný súd Českej republiky, nález Pl. ÚS 16/04 zo 4.5.2005) je škodou, ktorá je spôsobená inému jednak škoda majetková ale aj nemajetková; nemajetková škoda predstavuje ujmu na slobode, dôstojnosti alebo iných osobných právach (Diel VI., hlava 10, oddiel 3, článok 10:301 ods.1). Podľa odvolacieho súdu z uvedeného nevyplýva iné ako to, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy na osobných právach je možné subsumovať pod pojem škoda. Z vykonaného dokazovania je nepochybné, že udalosť úniku dokladov s osobnými údajmi, ktorá zakladá nárok, ktorý bol predmetom konania, nastala v súvislosti s osobnými dátami, t.j. osobnými právami žalobkyne, čo ani sporné nebolo, ide tak o udalosť zakladajúcu nárok na náhradu škody čím bola daná miestna príslušnosť Okresného súdu

Svidník na základe § 19 písm. b) CSP. Preto námietka žalovanej, že Okresný súd Svidník nie je príslušný na prejednanie a rozhodnutie veci, nie je dôvodná.

32. Za nedôvodnú považuje odvolací súd i námietku žalovanej, ktorá namietala svoju pasívnu legitímáciu v spore. Súd prvej inštancie sa v bodoch 76 - 89 zaoberal otázkou pasívnej legitímácie žalovanej. S názorom súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje a odvoláciu námietku žalovanej vo vzťahu k nedostatku jej pasívnej legitímácie nepovažuje za dôvodnú. Tak ako správne uviedol súd prvej inštancie v bode 78 odôvodnenia, pokiaľ bol neoprávnený zásah do osobnostných práv fyzickej osoby spôsobilý niekým, kto bol použitý právnickou osobou na realizáciu činnosti tejto právnickej osoby, považuje sa takýto zásah, za zásah spôsobený priamo právnickou osobou. Odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, ktorý vyjadril v bode 79 odôvodnenia, že pri posúdení občianskoprávnej zodpovednosti nebolo podstatné, že žalovaná konala prostredníctvom svojich obchodných zástupcov. Správne súd prvej inštancie v bode 80 odôvodnenia zdôraznil aj rozdiel medzi občianskoprávnou a administratívnou (správnou) zodpovednosťou subjektov v režime zákona č. 122/2013 Z.z. o ochrane osobných údajov, ktorý bol platný v čase vzniku a trvania bezpečnostného incidentu. Priamo z uvedeného zákona vyplýva, že týmto zákonom nie je dotknuté právo na ochranu osobnosti, ktorého sa domáhal žalobca v konaní. Preto nemôže byť rozhodujúce a smerodajné rozhodnutie Úradu na ochranu osobných údajov, na ktoré sa odvoláva žalovaná.

33. Odvolací súd sa osobitne zaoberal otázkou primeranosti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, pričom žalovaná vo svojom odvolaní primeranosť tohto nároku namietala zásadným spôsobom. Odvolací súd mal za to, že existuje v danom prípade nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, pretože došlo k vystaveniu osobných údajov žalobcu nepovoleným osobám. Jedná sa o neoprávnený zásah do jeho práv na ochranu osobnosti, lebo je to v rozpore s objektívnym právom. Tento zásah vykazuje znaky závažnosti, čo znamená, že nepostačuje zadosťučinenie podľa ust. § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Podľa názoru odvolacieho súdu vzhľadom na charakter incidentu je dôvodné priznať žalobcovi právo na nemajetkovú ujmu v peniazoch. Skutočne tak, ako to vyhodnotil i súd prvej inštancie satisfakcie v zmysle požiadavky na upustenie od neoprávneného zásahu sa v danom prípade javí ako nepostačujúca. Berúc do úvahy jednotlivé okolnosti v prejednávanej veci v kontexte s faktormi princípov európskeho deliktneho práva, článok 3:201 a to predvídateľnosť škody v okamihu jej vzniku rozumnou osobou, pričom v okamihu jej vzniku sa zohľadňuje konkrétny časový a priestorový vzťah medzi škodovým konaním a jeho následkami alebo rozsah škody vo vzťahu k následkom takého konania, povaha a hodnota chráneného záujmu, dôvod zodpovednosti, rozsah bežných životných rizík a ochranný účel normy, ktorá bola porušená odvolací súd dospel k záveru, že sumu, ktorú priznal súd prvej inštancie nemožno považovať za zodpovedajúcu okolnostiam, pričom táto nezodpovedá princípu proporcionality, ktorý patrí medzi všeobecné právne zásady. Tieto síce nie sú v právnych predpisov výslovne obsiahnuté, ale v európskej právnej kultúre sa uplatňujú. Porušením pravidla proporcionality môže dôjsť k zásahu do ústavne zaručených práv. Konkrétne ide o právo na súdnu ochranu v zmysle článku 36 ods. 1 Listiny. Z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že dĺžka protiprávneho konania, ktorá skončila vo februári 2017 nebola ustálená. Činnosť žalovanej nevykazuje znaky vysokej intenzity protiprávneho konania alebo toho, že by v jej prípade išlo o konanie, cieľom ktorého bolo úmyselné narušenie chránených osobnostných práv. Jednalo sa však o zásah, ktorý bol objektívne spôsobilý narušiť alebo ohroziť práva chránené v ust. § 11 Občianskeho zákonníka. To sa ani nevyžaduje vyvolanie následkov. Ide o skutočnosť, ktorá je podľa názoru odvolacieho súdu dôležitá pre posudzovanie opodstatnenosti náhrady ujmy v peniazoch a v kontexte s významným postavením žalovanej na telekomunikačnom trhu, ako aj vzhľadom na preventívnu ochranu segmentu, ktorý je osobitne chránený. Tými sú osobné údaje. Súd prvej inštancie v rámci voľnej úvahy prihliadol na vzájomné vzťahy jednotlivých argumentov aj na význam chráneného záujmu, špecifiká zásahu do práv žalobcu a veľkého množstva ďalších dotknutých osôb, a v snahe spravodlivo vyvážiť satisfakčnú preventívno-sankčnú funkciu relutárnej náhrady, určil sumu 3.300,- Eur pre žalobcu ako sumu primeranú. Zároveň sa v bode 105 odôvodnenia vyporiadal aj s otázkou prepočtu podľa § 12 zákona č. 274/2017 Z.z. pri stanovení výšky. Tak, ako to urobil odvolací súd v rozsudku č.k. 13Co/7/2021 - 530 zo dňa 30.03.2021. Súd prvej inštancie vyslovil názor, že na základe citovaného zákona ide o systém odškodňovania obetí štátom, ktorý aj autoritatívne stanovil zákonom, akú sumu prizná obetiam trestných činov. V súdnej veci však ide o typicky občianskoprávny vzťah upravený normami súkromného práva. V zhode s názorom žalobcu súd prvej inštancie priznanú náhradu v konaní vedenom na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 13Co/7/2021 vo výške 110,- Eur považoval za nespravodlivú a neprimeranú s tým, že nebude nútiť prevádzkovateľov organizačných systémov správať sa voči citlivým údajom svojich klientov zodpovedne.

34. Tak ako uviedol odvolací súd vyššie suma, ktorú priznal súd prvej inštancie nezodpovedá okolnostiam veci ani princípu proporcionality, ktorý patrí medzi všeobecné právne zásady. Odvolací súd jednoznačne súhlasí s právnym názorom odvolacieho súdu tak ako to vyslovil vo veci sp. zn. 13Co/7/2021, 13Co/30/2022, alebo aj 1Co/25/2022 a 9Co/44/2022, že čo sa týka stanovenia primeranej výšky finančnej náhrady je nutné vychádzať z judikatúry súdov Slovenskej republiky vo vzťahu k priznaným nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy, ktoré sa zvyčajne priznávajú pozostalým po osobách, ktoré boli usmrtené pri dopravných nehodách, či zo zákonnej právnej úpravy, ktorá upravuje nároky poškodených z trestných činov tak ako to uviedla žalovaná vo svojom odvolaní. Vo vzťahu k takto stanovenej výške nároku na náhradu nemajetkovej ujmy sa javí odvolaciemu súdu priznaná náhrada zo strany súdu prvej inštancie ako neprimerane vysoká. Aj odvolací súd poukazuje na to, že pri náhradách nemajetkovej ujmy pri pozostalých z dopravných nehôd sa tieto sumy pohybujú cca 15.000,- až 20.000,- Eur pri príbuzných v priamom rade, čo však samozrejme závisí od individuálnych okolností prípadu, no berúc do úvahy takto priznané sumy ako aj berúc do úvahy nároky, ktoré sú priznávané osobám ako obetiam trestných činov, je nepochybné, že miera zásahu do osobnostných práv v tomto prípade je nepomerne nižšia. Podľa názoru odvolacieho súdu možno hovoriť o rozsahu cca 10 % zo základu priznaného pre obeť násilných trestných činov (4.350,- Eur). (§ 12 ods. 3 Zákona č. 274/2017 Z.z.). Zároveň je nutné brať do úvahy to, že v danom prípade nedošlo k zásahu do osobnostných práv žalobcu, došlo len k potencionálnej možnosti ich ohrozenia, čo nepochybne odôvodňuje ďalšie zníženie minimálne na hodnotu 50 % z vyššie uvedenej úvahy, t.j. 435/2, t.j. cca 220,- Eur. Zároveň neboli zistené ani dôvody ako škandalizácia žalobcu opakovane či zvyšovanie intenzity konania, alebo úmyselné konanie žalovaného, čím je dôvodné túto sumu ponížiť o 50 %, t.j. na 110,- Eur. Súd prvej inštancie správne rozhodol aj o trovách konania. Dôvody pre aplikáciu ust. § 257 CSP odvolací súd nezistil.

35. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav, ale zo zistených skutočností v časti prijal nesprávny právny záver. Preto odvolací súd potvrdil rozsudok v napadnutej časti t.j. vo výroku II. a to v časti uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť žalobkyni nemajetkovú ujmu vo výške 110,- Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a vo výroku o trovách konania podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP v spojení s ust. § 224 CSP. Zároveň odvolací súd zmenil rozsudok vo zvyšku výroku II. tak, že v prevyšujúcej vyhovujúcej časti žalobu zamietol v zmysle § 388 CSP.

36. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1, 2 CSP v spojení s ust. § 255 CSP. Z ustálenej judikatúry súdov Slovenskej republiky vyplýva, že zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu. V týchto prípadoch nejde o procesne neúspešného žalobcu ak mu bola priznaná aspoň čas žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania je preto potrebné rozlíšiť čo je základné a čo sprevádzajúce. Za základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté, výška ujmy je potom druhotná a nadväzujúca. Žalobkyňa bolo preto nevyhnutné považovať za plne procesne úspešnú keď mala úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia vyplývajúca z tohto jej procesného úspechu závisela výlučne od úvahy súdu. Preto žalobkyni patrí plná náhrada trov (tak prvoinštančného) ako aj odvolacieho konania. O ich výške rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP).

37. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie **n i e** je prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).